

[Estrup]

der er stillet, eller med den nye udformning, man mener at forslaget nu har fået. Det synes jeg er værd at pointere. Det gør selvfølgelig ikke spørgsmålet mindre interessant. Jeg synes, det er udmærket, at vi får det besvaret og får det uddybet, men det har intet at gøre med de nye ting, der er kommet på bordet.

Det næste, jeg gerne vil opholde mig ved, er de bemærkninger, hr. Svend Auken kom med, også som et forsøg på at forklare, hvorfor man ønskede at anvende grundlovens § 41.

Når hr. Svend Auken fremsætter sine begrundelser, sker det på en indtrængende måde, som næsten får én til at tro, at det også er realiteten. Jeg vil da også gerne tro, at sådan er det, at sådan synes hr. Svend Auken at situationen er, at man skal have dette nye belyst. Men jeg må sige, hr. Svend Auken, at det, som er den egentlige prøvesten på, om det er det nye system, der volder vanskeligheder, er logikken i det. Der blev opridset to typer af spørgsmål, som det var nødvendigt at få besvaret her under udsættelsen mellem anden og tredje behandling.

Det ene var en række detailspørgsmål, og de to, som blev fremhævet, var dem, hr. Kaj Poulsen havde stillet. Det ene vedrørte tidsfristerne. Det har vi nu fået undervisningsministerens svar på. Jeg kan i øvrigt sige, at allerede spørgsmål 104 rummede de svar, undervisningsministeren gav. Det er altså besvaret. Det andet var spørgsmålet om iværksætterydelsen. Det har været besvaret adskillige gange under udvalgsarbejdet, og det er adskillige gange fremhævet, at der ikke er noget behov for at fastlægge særlige regler om iværksætterydelsen.

Det er muligt, at der er andre detailspørgsmål, men fælles for dem er, at de er knyttet til den oprindelige udformning af teksten, sådan som den blev fastlagt i december, og intet har med ændringerne her i maj at gøre.

Det andet, hr. Svend Auken fremhævede, var, at der var en række overordnede politiske spørgsmål, som skulle afklares. Det var præcis de samme spørgsmål, jeg behandlede i min ordførertale i første runde, og jeg mener med al ønskelig tydelighed at have påvist, at det er spørgsmål, vi har fået belyst, så langt det er rimeligt muligt.

Det eneste, man kan sige, er, at hr. Svend Auken ikke har fået tegnet det danmarkskort,

som han efterlyste, hvert fald ikke i alle de detaljer, man kunne forestille sig et sådant danmarkskort tegnet i. Men spørgsmålet er, om ikke man bør sætte grænsen et sted, nemlig præcis dér, hvor man spørger sig selv: hvad er det, de langtidsledige ønsker? Hvordan skulle nogen herinde bedre end det, vi ved på grundlag af Nordjyllandsundersøgelsen og andre tilsvarende stikprøveundersøgelser, kunne sige noget om, hvad de langtidsledige ønsker? Det kan vi først sige, når ordningen har kørt et stykke tid, hvor vi i praksis har undersøgt det.

Vi vil ikke være i stand til i alle detaljer at tegne dette danmarkskort på nuværende tidspunkt. Det vil vi ikke være, om vi så udsætter det 10 dage, 14 dage, en måned. Det forudsætter, at ordningen er kommet i gang. Det synes jeg at hr. Svend Auken bør erkende. Han har jo trods alt en fortid og vil som samfundsvidenskabelig forsker vide, at sådan er situationen, uanset hvad vi måtte gøre os af anstrengelser herinde. Uanset hvor mange svar vi får på spørgsmål i de 10, 12, 14 dage, vi nu har til vores rådighed, vil vi ikke kunne tegne det danmarkskort i alle detaljer, men vi har allerede væsentlige træk af danmarkskortet, nok til, at vi kan starte ordningen, sådan som den her ligger skitseret. Det synes jeg er værd at understrege.

Derfor må jeg konkludere, at det godt kan være, at man synes, man har behov for ekstra tid til at behandle disse forslag; det er også muligt, at vi kan få stillet fornuftige spørgsmål, men realiteten er, at det er spørgsmål, som intet har med de ændringsforslag at gøre, som nu er kommet på bordet.

Fru Elisabeth Bruun Olesen spurgte mig på et tidligere tidspunkt, hvad de radikale ville gøre, i det øjeblik det viste sig, at tusinder kom på nedsatte dagpenge, fordi de faktisk ikke fik arbejde efter at have fået en uddannelse. Det spørgsmål har jeg tidligere svaret på her fra talerstolen, og jeg har sagt, at når vi har en revisionsparagraf i loven, så er det præcis fordi vi ønsker en mulighed for at se, hvordan ordningen fungerer. Hvis ordningen ikke bliver en succes, skal den heller ikke fortsætte. Det gælder naturligvis både uddannestilbuddene og de nedsatte dagpenge; de to ting hænger naturligvis sammen. Derfor vil vi naturligvis ikke kunne acceptere en situation som den, fru Elisabeth Bruun Olesen skildrede.